

Atramentová obloha začala zaplavovať utíchajúcu prírodu. Ešte pár krkavcov spievalo večernú sonátu, ktorou vyprevádzali oceľové vtáky. To prieskumné lietadlá sa ešte naposledy kochali zimnou scenériou zamrznutého jazera, a keďže ju nič nenarúšalo, tak v pokoji plávali vzduchom.

Na brehu, pod bielymi plachtami, sa ľudia hemžili ako roj chystajúci sa zaplaviť jazero sťa včely zelenú lúku na jar. Každý čakal na povel veliteľa, ktorý túžil po každom centimetri ľadu na meradle spraveného z rúčky metly. Zárezy boli každých desať centimetrov a merač nameral šesť zárezov. Misia môže začať.

Autá čakajúce na signál štartovali a postupne opúšťali zatajenú základňu ako malé vtáčence z hniezda. Svetlá svietili ako zrnká piesku, keď odrážajú slnečné svetlo, a rozbíhali sa k obliehanému mestu. Nešli naraz, mohutný rev ruského medveďa by privolal naspäť oceľové vtáky, ktoré by ako osi vystrkovali žihadlá. Zakrádali sa kradmo, každé inou cestou, iným smerom, aby každé z nich donieslo potraviny, deky i potrebné náradie či muníciu. Tieto usilovné mravce niesli všetko, nie každý totiž dorazí, nad niektorými visí meč, ktorý utne knôt sviečky života a smrťka bude mať hostinu. Nikto však nevedel, ktorého z nich si kostnatá pani vybrala. Na každého mala pripravenú inú zbraň, zmäknutý ľad, guľka z lietadla, zamrznutá mína alebo letiaca bomba.

Arsenij, statný muž s hrdzavými vlasmi a oholenou bradou bol ticho. Ako obuvník zvykol byť dlhé dni sám v dielni. Myšlienky na nedávno zomrelú ženu zaháňal, aj keď jej smrť ho podmietať k tomu, aby slúžil teraz druhým ľuďom. Bol dovtedy sebecký, uzavieral sa pred ľuďmi, a tak bomba neotriasla len jeho domom, ale aj dušou, keď zistil, že zostal jediný z celej svojej rodiny.

Ale s Vitalijom, závozníkom, sa nerozprával aj preto, lebo rozhovor by aj tak nebolo počuť cez hluk motorov. Obaja boli zaujatí cestou, nešlo len o ich biedne životy. Aj drobný Vitalij, s bradou ako Dedo Mráz, ktorého synovi vždy robil, bol zatrpknutý po smrti svojej ženy. Jeho ženu síce nezabila bomba, ale ukrutná zima, ktorá neúprosne ničila ľudí v uliciach. Na rozdiel od silného Arsenija mal ešte synčeka, Seriožku, ktorého žena zabalila do svojich šiat, aby mu druhýkrát darovala to najcennejšie, život.

Tlmený svetelný had poskakoval po jazere, jedinej možnej ceste čo viedla do obliehaného mesta. Vitalij zabľúdil očami aj nahor, hučiace stroje na oblohe boli rovnaká hrozba. Minulý konvoj napadla letka stíhačiek a do Benátok severu dorazila sotva tretina nákladiakov.

„Aha, tam!“ vykrikuje Vitalij ukazujúc kdesi za horizont úplne vľavo na osamelú bodku až s príliš rovným pohybom. Vlastne samotný pohyb naznačoval, že čosi je na oblohe, hviezdy sa takmer nehýbali.

Vitalij, chcel zakričať, aby šli rýchlejšie, no Arsenij sám od seba začal pridávať. No trvalo, kým kovový leňochod dostatočne zrýchlil, pohybujúce sa svetielká na oblohe pribúdali oveľa razantnejšie.

Oboch napadla rovnaká myšlienka, zastaviť a vypnúť svetlá. Ľad bol rovnako nebezpečný, dlhodobá záťaž by mohla spôsobiť, že by sa ľad prepadol aj tak. Netušil, či ich lietadlá zhora môžu vidieť, nepotrebovali ani priamo zasiahnuť auto. Stačil by kúsok tvrdého ľadu, ktorý v rýchlosti prerazí cez čelné sklo a zasiahne do hlavy.

„Au!“ výkrik malého, päťročného chlapčeka, Seriožku oboch prinúti pozrieť dozadu.

Autom zatrasie a začne spomaľovať. Vitalijova hlava i napriek baranici cíti úder do hlavy. Inokedy by sa tomu len zasmial, teraz nadáva. Skáče z auta, hoci kolesá sa ešte odvalujú. Rozospatý Serioža poza opierky sleduje svojho otca, ako sa chytil za hlavu, neďaleko bola presakujúca voda.

Akonáhle auto zastavilo, vyskočil aj Arsenij. Ani nerozmýšľal, len beží rovno ku skrinke s náradím. Nad ňou je pripnutý kľúč. Primrzol, ale Arsenij už s tým rátal, a kladivom z kabíny po ňom tlčie ako zmyslov zbavený. Na pätnásty úder kľúč povoľuje. Vitalij zas beží dozadu, na

dverách bola pripevnená náhrada.

Rýchlo. Ľad nevydrží dlho. Musia konať. Avšak hluk motora bol ako siréna, ktorá ukazovala, kde sú. Vypnúť ho nemohli, asi by už len ťažko naštartovali. Ak rýchlo neodídu, nepriateľ ich odhalí. Vitalij ešte v hneve prevracia oči, no v tom zbadá že jedna hviezdička sa otáča smerom k nim.

„Ty kurva nemecká, musela si nás zbadat?“ zareve, neberie ohľad na syna.

Spolu s Arsenijom nasadzujú kľúč na zamrznuté skrutky.

„Sergej, cigarety!“ Vitalij kričí na syna, Arsenij však nechápal, no prv než sa stihol spamätať, Vitalij vyťahuje cigaretu a zapaluje si ju. Potom ju prikladá postupne ku skrutkám, Puk.

Arsenij otočil hlavou. Pri zadných kolesách sa objavili malé puklinky. Niet pochyb, že aj na druhej strane sa objavili. Silnejúce praskliny sú ako delá keď začali ostreľovať Leningrad, v ktorom žil ako pokojný obuvník, než jedna zatúlaná strela prevalcovala jeho dom na predmestí a pochovala tak jeho s rodinou.

„Pomôž!“ Vitalijov krik ho vyťahuje z mikrospánku spomienok, spoločnými silami povoľujú skrutky. Za každou skrutkou padne za obeť jedna cigareta. To, čo Vitalij dostal za prídel na dva týždne, je nenávratne v prdeli. Jeho jediné potešenie tohto sveta.

Myšlienky však museli ísť preč. V diaľke začuli výbuchy. Fašistické bombardéry spustili smrtonosný ohňostroj skazy. Nemuseli mieriť, bomby zhadzovali v pravidelných intervaloch, a vytvárali tak líniu mäkkého ľadu. Než ľad zamrzne na potrebnú hrúbku, ubehne aj týždeň. Bombardéry tak dosiahli svojho bez ohľadu na to, či niekoho zasiahli alebo nie.

Obaja dospelí muži vedeli čo ich čaká, ak koleso rýchlo nevymenia. Výbuch alebo utopenie. Obaja muži riešili, či nemajú radšej zobrať chlapca a všetci zmiznúť. Takto by unikli jednej smrti, ale vrhli by sa do náručia smrti druhej, umrznutiu.

Oddelené lietadlo sa nebezpečne priblížilo. Spríška striel naslepo odhadzuje sneh i kúsočky ľadu. Zarinčí sklo.

„Serioža, von!“ Vitalij zareve, otvára dvere, no v rýchlosti sa mu noha šmykne, a zo schodu letí na tvrdý ľad. V momente vstáva, a uteká do auta po syna. Arsenij ho predbehol a vyťahuje bezvládnú kôpku šiat. Keď ju položil na zem, zisťuje, že má krvavé rukavice. Vitalij začne zúrivo rozopínať Seriožku.

Arsenij pľuве na zem, rýchlo napína svaly, skrutky povoľujú, tak ako povolil i ľad pod zdvihákom.

Deravé koleso odhadzuje preč, to nemá cenu života. Sotva však nasadia náhradné koleso, hever sa prepadne úplne do ľadu. Ruky, skrehnuté i v rukaviciach z posledných síl ťahajú kľúč, lietajúci guľomet tu bude čochvíľa znova a môže vyplúvať náboje presnejšie.

Vitalij nepočuje prasklinu, že sa rozširuje, v rýchlosti kontroluje Seriožku. Ten je celý krvavý od skla a na boku má ranu od zablúdenej strely. Fľaštička vodky vo vrecku je vyliata na ranu. Je to len oškreté, prečo sa ale Seriožka nehýbe? Jemný preplesk, dýchanie na tvár a štipajúca rana prebúdza chlapca. Kričí od bolesti, no Vitalijovi to znie ako božská hudba. Bude v poriadku, len lietadlo na nich oboch nečaká.

Kľúč letí do kabíny pod sedačku a obaja naskakujú do auta. Ešte než Arsenij dupol na plyn, začuli blížiace sa zvuky guliek. Do toho masívne praskanie ľadu pod všetkými kolesami.

„Mamička, mamička, pomôž nám!“ blúznenie chlapca zaniká v hudbe, ktorú diriguje guľomet.

Arsenij stláča pedál až na podlahu. Auto vyštartovalo a ako šíp letelo po kĺzavej ceste. Pár úderov kovu o kov značí, že pársekundové zdržanie by znamenalo ich cestu za mŕtvymi príbuznými.

„Sleduj cestu!“ upozornil ešte Vitalija, aby sa venoval realite.

Bum. Prásk.

Svišťanie a odsakovanie zamrznutej vody iným smerom znamenalo, že unikli len o vlások. Obaja mali oči nalepené na prednom skle, teraz svetlá nemohli zodvihnúť, boli by ako

svetlicou označený cieľ a mohli by rátať sekundy, dokým ich niečo nezasiahne.

Po štvrťhodine však všetky zvuky utíchli, teraz už svetlá trochu zdvihli a Vitalij sa obrátil skontrolovať Seriožku. Ten však zaspal cmúľajúc si prsty. Otec len prehodil deku cez neho, aby bol v teple.

Ak budú mať šťastie, tak za polhodinu prídu na koniec jazera, potom už obranným valom pôjdu po suchej zemi. Tam Seriožku ošetrí, veď hádam nič vážneho sa mu nestalo. Už len kvôli nemu musia doraziť do cieľa.